

hele Staten og selvfølgelig ogsaa den, maa bringe for Traktatens Tilveiebringelse. Det vil kun ske igjennem en Toldrevision, som opfylder de Krav, der nu fra alle Sider — tør jeg sige — med større og større Styrke ere blevne gjorte gjældende i en Række af Aar. Det kan vel siges, at man kunde vedtage Traktaten uden en Forandring af Toldloven. Der er ikke nogen ubetinget Hindring derfor, formelt taget; men reelt vil der opstaa meget store, afgjørende Betæneligheder ved dette. Der skal jeg for det Første nævne et Punkt, og det er de Forstyrrelser, som det vilde fremfalde i Tarifen, hvilke hverken den ærede Minister eller det ærede Mindretal har lagt tilstrækkelig Vægt paa, skjøndt vi se af den ærede Ministers Fremstilling af Forhandlingernes Gang med Spanien, at Regjeringen ogsaa har fremhævet dette Punkt under Forhandlingerne. Regjeringen har saaledes fremhævet, at med Hensyn til Bly- og Zinkrør vilde en Nedsættelse af den bestaaende Told ($5\frac{3}{10}$ Bes. pr. 100 Kilos) til, hvad Spanien forlanger (2 Bes.), forstyrre den nuværende Toldpostering for forarbejdede Metaller, og det Samme kan siges med Hensyn til Frugttolden. Men en væsentligere Betydning har det Punkt, paa hvilket Regjeringen selv har ment, der burde ske Eftergivelse, nemlig Salt. Under den første Behandling fremhævede jeg allerede, hvilken uheldig Indflydelse det vilde have for Salttraffindaverierne. Dertil kommer en anden Omstændighed. Vi vide jo, at saltet Sild betaler en Told af $\frac{3}{10}$ Skilling eller $\frac{5}{8}$ Ore, og det er aabenbart kun et Ækvivalent for Salttolden. Det at lade Tolden paa saltet Sild bestaa, medens man ophæver Salttolden, vil bringe Forstyrrelse tilveie og have den praktiske Ulempe, at der opstaa Sildefabrikier i Danmark, og naar om 3 Aar det Tidspunkt er kommet, da Spørgsmaalet om Traktatens Fornyelse kommer igjen, eller vi engang siden komme til at skulle revidere Toldloven for Alvor, saa vil der blive gjort gjældende, at vi nu her have en Industri, som i Kraft af den bestaaende Lovgivning har faaet Beskyttelse, og som der altsaa maa tages Hensyn til. En større Vægt lægger Hertallet dog paa, at det er Luxusartikler, med Hensyn til hvilke vi fraskrive os Retten til at forhøje og overhøvede at forandre Tolden, ja endog forpligte os til at nedsætte en af dem,

nemlig Vin, i en meget væsentlig Grad, og derved bryde fuldstændig de Grundsætninger, paa hvilke vore hidtidige Forhandlinger om Toldrevisionen have hvilet. De Grundsætninger, hvorpaa de have hvilet, vare som bekendt, at vi skulde nedsætte Tolden paa Livsfornödenheder og Artikler, som vare til Bedste for Handel og Industri og for Omsætningen i det Hele, og til Gjen-gjæld forhøje Tolden paa Luxusartikler. Men de Artikler, som der navnlig kunde være Tale om at forhøje Tolden paa, om trent de eneste Artikler, ved Hjælp af hvilke vi kunne vente at faae en større Dækning for det Indtægtsstab, vi lide ved Nedsættelsen paa de førstnævnte Artikler, er Vin og Sydfrugter, og med Hensyn til disse fraskrive vi os Ret til at forhøje Tolden og forpligte os til at nedsætte Tolden ikke ubetydeligt. Men ved Siden deraf mener Hertallet, at Forholdene nu ere saa, at der fra et demokratisk Standpunkt ikke kan være Tale om at forhøje Afgiften paa Brændevin og indføre en Olfat samtidig med, at man nedsætter Vintolden og forpligter sig til at give Afkald paa den Forhøielse, som man havde tænkt at indføre for denne Artikel og Sydfrugter. Derved forstyrres fuldstændig Grundlaget for den Toldrevision, som vi have arbejdet paa saa længe; og naar vi nu have liggende for os her Regjeringens Toldlovsforslag og ved Siden deraf Traktaten, kunne vi ikke forbyve at tage Traktaten uden at søge at bringe den i Overensstemmelse med det os foreliggende Toldlovsforslag. Vi betragte som jagt dette som en Pligt ligeoverfor den store Del af Befolkningen, der enten vil høste Næsten eller dog kun indirekte Nytte af Traktaten. De Dnsker, som ere fremførte for Rigsdagen, for dette Thing, fra en saa stor Del af Handelsstandens Side, lægge ganske vist for Dagen, at der er meget levende Dnsker hos Handelsstanden om at faae Traktaten, og Hertallet har ogsaa ved at stille sig saaledes, som det har gjort, ønsket at tage alt det Hensyn dertil, som det har kunnet. Hvis vi ikke havde ment at burde tage dette Hensyn, ville vi nærmest være blevne førte til ligefrem at foraste Traktaten, men vi tro ogsaa, at den Maade, hvorpaa vi have søgt at imødekomme dette Dnske ved at luytte Traktatens Vedtagelse til en Toldrevision, kan heller ikke ligge saa fjernt fra